

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504745753120/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

Hans havde flettet mig en Straasofa, og fire Julelys, opstukne paa Staalraade, dannede en pragtfuld Lysekroner. Nu blev de tændte til Ære for Johanna og kastede deres røde Skær paa den bizarre Pragt, hvormed jeg havde udstaffet Ovnene, som i denne Belysning forekom os begge lige vidunderlig. Oppe fra dens Hvælving hang som Istapper brogede Drypsten ned, Virkninger af den uhyre Hede, der havde smeltet Stenens Overflade. Det var de dejligste Ørenlokke, man kunde tænke sig, og med megen Anstrengelse slog jeg et Par ned, som jeg skænkede Johanna. De var for os begge dengang lige saa meget værd som Frugterne i Aladdins underjordiske Have.

„Her skal du bo, naar du bliver gift med mig,“ sagde jeg, ikke lidet stolt af mine Rigdomme.

Hun saa' paa mig med et forundret Blik, men svarede intet.

„For vi skal jo giftes, vi to?“ vedblev jeg.

Hun saa' atter spørgende paa mig, halv uvis, halv frygtløs, saa tabte hun den ene af Ørenlokkerne i Sandet. Hun bøjede sig ned for at tage den op, Blødet farvede de fine Kinder, og de guldgule Lokker rullede frem for at skjule det. Hvor saa' hun dejlig ud i dette Øjeblik — just som hin første Aften, da vi i Tusmørket sad ovre i den lille, hyggelige Stue. Erindringen gennemtrængte mig; med den kom Følelsen af hin Aftens Lyksalighed og med den Dristigheden. Jeg slog Armen om hendes Liv, bøjede mit Hoved ind under den gyldne Pragt og trykkede et Kys paa hendes Læber. Hun stirrede paa én Gang angst og forvirret paa mig. Der kom et Udtryk i hendes Ansigt, som jeg aldrig før havde set, et Udtryk, som mere lignede Sorg end Vrede. I samme Øjeblik rev hun sig løs, kastede den anden Ørenlokke langt fra sig og fo'r, let som en Fugl, ud af Brænderiet, ud i Gaarden. Forgæves løb jeg efter